
Софрон Мочиморда.

(Мочиморда входить на сцену, затачуєсь і говорить):

— Ов... Фе!... Як то мені й в ноги повлазило і в голову. А ту ще, щоби хто з громадян не побачив, бо і сьміху булоб на ціле село!... Ов... Фе... Агій на тебе проклята маро! Годі дороги винайти до хати. (Зауваживши публіку). А... вибачайте, я не зауважав!... Мое поважанє, мое ушанованє! Що?... питаєтесь, з ким маєте честь? Ов... Фе... Я думав, що ви мене знаєте. Ви здаєсь не тутешні?!... Га? з іншого шїлком повяту?... Може бути, може бути!... Ов... Фе!... так мене, начальника громади села Хруньковець, мене ото, як видите, Софрона Мочиморду — всі знають! І мала дитина в селі знає мене. Ге?... питаєте ся звідки вертаю? Як раз тепер вертаю, видите з обїду від ясного пана. Вибачайте за слово, що осьмілюсь спитати таки на правду, чи ви тутешні, бо наш повят цілий мене знає, то єсть, всі пани з повяту!... Дбайцять літ я вже війтую, т. є. я ніби начальник громади, член ради повятової, огльондач худоби й людей й так далі. Го, го!... я досить обширне становиско занимаю, не тільки в своїй громаді, но і з